

[Ellemann-Jensen]

og her kommer den såkaldte skattereform så ind i billedet. Og jeg vil da straks sige, at der er gode ting blandt de mange skatteforslag, regeringen har lagt frem. Nogle af forslagene kunne vi selv have fremsat – ja, nogle har vi rent faktisk selv fremsat tidligere, men godt nok i en anden sammenhæng, nemlig en økonomisk ansvarlig sammenhæng, og i helt andre størrelsesordere.

I regeringens udspil er det helheden, der halter, og vores kritik går på helheden. Det er godt og rigtigt, at regeringen vil prøve at ned-sætte marginalsatten på arbejdsindkomster, men det er forkert og farligt at sløre de samlede virkninger på den enkelte borgers økonomi så meget, at det stort set er umuligt for den enkelte at overskue situationen. Regeringen begår den alvorlige fejl at undervurdere borgerne; men der er ingen, der tror på flotte løfter om gaver til alle. Man ved, at ét sted skal pengene komme fra, for danskerne er heldigvis opflasket med den sunde skepsis, som fandt udtryk i Storm P.'s økonomiske lov: »Intet kommer af intet, undtagen lommeuld.« Og når man bedømmer helheden i regeringens såkaldte skattereform, mindes man et andet af Storm P.'s bidrag til praktisk forklaring af økonomisk teori, nemlig billedet af hunden, der fodres med sin egen hale.

Regeringen indfører helt nye skatter, som skal betale for, at vi slipper af med nogle af de gamle. Der er f.eks. de grønne skatter, og så er der en farlig nydannelse i den bruttoskat, som regeringen gradvis vil forhøje til 8 pct. Men stopper man dér, vil man spørge. Det er jo ikke så længe siden, Socialdemokratiet var ude med et forslag om en bruttoskat på 25 pct., og selv om man tager i den ene ende, hvad man giver i den anden ende, er der jo alligevel nogle, der tjener på det, men langtfra så mange, som regeringen påstår. Og det skal så betales gennem øgede byrder på erhvervslivet og boligejerne.

Regeringen forsøger at lægge røgslør over disse forhold, men heldigvis er røgsløret ved at lette. Og den usikkerhed, som regeringen har skabt med sit første skønmaleri, er jo ikke noget, der skaber bedre muligheder for at genoplive hjemmemarkedet. Vi hørte finansministeren sige, at det var en national forpligtelse at lade være med at skabe uro omkring regeringens udspil, men regeringen kunne jo have ladet være med at pakke det hele ind i vat og

røg; så kunne vi have fået en ærlig diskussion fra starten. Man skal ikke komme og skælde os andre ud for at skabe usikkerhed.

Og denne usikkerhed, der er skabt af skønmaleriet, fremmer jo heller ikke de investeringer, der spiller så stor en rolle, når regeringen stiller forudsætningerne op for den vækst, som man påstår vil komme. Især er der grund til at frygte, at regeringens planer om en voksende skattebyrde på erhvervslivet kan skræmme de udenlandske investorer bort, som i det sidste års tid har holdt sig tilbage på grund af usikkerheden om Danmarks EF-medlemskab. Det er et helt forkert signal, regeringen her sender til omverdenen, og her er vi ved et kernepunkt, der virker så ulogisk i hele regeringens udspil. Hvordan tror regeringen at der kan skabes ny vækst i erhvervslivet, når man lægger op til øgede skattebyrder i en situation, hvor erhvervenes konkurrenceevne i forvejen er tyngt af de mange devalueringer rundt omkring i Europa? Der skabes jo ikke beskæftigelse på den måde. Finanspolitiske lempelser kan alene skære toppen af ledigheden i en forbigående periode; det viser al erfaring. Der er behov for gennemgribende strukturændringer på arbejdsmarkedet, hvis det skal have varig virkning, men dem ønsker regeringen jo ikke at lægge ryg til.

Regeringen har lagt sine forslag frem som en helhed, og vi har fået at vide, at regeringen om nødvendigt vil søge at gennemføre forslagene alene. Denne helhed er blevet til uden forhandling med Folketinget, eller for den sags skyld med andre uden for regeringen, og derfor lyder det jo ikke troværdigt, når regeringen opfordrer oppositionen til at samarbejde og til at være konstruktiv. Vi ved nemlig, at når først tingene er forhandlet færdig internt i regeringen, kan vi andre ikke komme igennem med væsentlige ændringer. Det siger jeg ikke som en beklagelse; sådan er det bare, for naturligvis kan regeringen ikke komme og give Venstre og De Konservative indrømmelser, som man ikke internt har kunnet enes om at give de små midterpartier.

Jeg er i øvrigt ikke i tvivl om, at de tre midterpartier har stridt en brav kamp i regeringen for at holde traditionelle socialdemokratiske forslag ude. Men nogle er selvfølgelig smuttet med, og så fanger bordet jo, når man ikke kan gå i åben forhandling; sådan er spillereglerne,